

Broj: UP2 03-1-37-2-3-2/25

Datum: 12.5.2025. godine

Na osnovu člana 228. stav (1) Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“ broj: 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 i 53/16), a u skladu sa članom 78. stav (3) Zakona o upravi („Službeni glasnik BiH“ broj: 32/02, 102/09 i 72/17), rješavajući po žalbi Poreske uprave Republike Srpske izjavljenoj na Rješenje inspektora Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini broj: UP1 03-1-37-2-477-8/24 od 17.4.2025. godine, direktor Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini donosi:

RJEŠENJE

Žalba Poreske uprave Republike Srpske izjavljena na Rješenje inspektora Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini broj: UP1 03-1-37-2-477-8/24 od 17.4.2025. godine odbija se kao neosnovana.

Образложење

Rješavajući u postupku pokrenutom po službenoj dužnosti protiv Poreske uprave Republike Srpske (u daljem tekstu: Uprava) u predmetu utvrđivanja zakonitosti zahtijevanja broja lične karte kupaca prilikom reklamacije ili povrata robe u prodavnici, a nakon izvršenog posrednog inspekcijuskog nadzora, inspektor Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini (u daljem tekstu: prvostepeni organ) donio je Rješenje broj: UP1 03-1-37-2-477-8/24 od 17.4.2025. godine (u daljem tekstu: pobijano Rješenje). Pobijanim Rješenjem izrečena je sljedeća upravna mjera:

„Zabranjuje se Poreskoj upravi Republike Srpske da od obveznika fiskalizacije zahtijeva da prilikom izdavanja fiskalnog računa „Promet - Refundacija“ i „Avans – Refundacija“, od kupaca zahtijeva broj identifikacionog dokumenta i isti upisuju u fiskalni račun.“

Protiv pobijanog Rješenja Uprava je izjavila žalbu koja je dopuštena, blagovremena i izjavljena od strane ovlaštenog lica. Uprava je u žalbi navela da su u pobijanom Rješenju uočene nepravilnosti kako slijedi.

Uprava je ukazala na odredbe Zakona o fiskalizaciji („Službeni glasnik RS“ broj 15/22) i Pravilnika o fiskalnom računu („Službeni glasnik RS“ broj 48/22 i 29/24) koje je istakla pred prvostepenim organom u svom izjašnjenju broj: 06/1.01/0401-502.2-14725/2024 od 16.12.2024. godine.

Tako, Uprava ističe odredbu člana 1. navedenog zakona, koja propisuje da se tim zakonom uređuje predmet fiskalizacije u Republici Srpskoj, obveznici fiskalizacije, postupak fiskalizacije, sadržaj fiskalnog računa, kao i druga pitanja od značaja za fiskalizaciju. Također, ukazuje se na odredbe člana 5. stav (1) Zakona o fiskalizaciji kojim je definisan fiskalni račun kao fiskalni dokument kojim se potvrđuje da je pojedinačno ostvareni promet, uključujući i primljeni avans za budući promet evidentiran u elektronskom fiskalnom uređaju, dok je u stavu (2) istog člana propisan sadržaj fiskalnog računa. U stavu (5) ovog člana je propisano da ministar finansija donosi pravilnik kojim se propisuju vrste fiskalnih računa, tipovi transakcije, načini plaćanja i dostavljanja, kao i pojedinosti ostalih elemenata fiskalnog računa.

Dalje se navodi da u skladu sa članom 3. Pravilnika o fiskalnom računu, obveznik fiskalizacije, putem elektronskog fiskalnog uređaja navodi podatak o tipu transakcije, koji može biti prodaja ili refundacija, te navodi šta se smatra refundacijom u skladu sa stavom (4) istog člana.

Također, Uprava ukazuje na odredbu člana 12. stav (1) tačka 1) Pravilnika o fiskalnom računu koja „propisuje da obveznik fiskalizacije, preko elektronskog fiskalnog uređaja, na fiskalnom računu iskazuje poziv na broj drugog fiskalnog računa, odnosno relevantnog dokumenta iz člana 5. stav 2. tačka 18) Zakona, u slučaju izdavanja fiskalnog računa u okviru koga je naveden podatak o tipu transakcije refundacija iz člana 3. stav 2. tačka 2) ovog pravilnika, kada se iskazuje poziv na jedinstveni redni broj fiskalnog računa u okviru koga je naveden podatak o tipu transakcije prodaja iz člana 3. stav 2. tačka 1) ovog pravilnika, a na koji se odnosi povrat uplate ili dijela uplate za promet, povrat cijelog ili dijela avansa ili vraćanje i zamjenu robe isporučene kupcu“.

Shodno navedenom, Uprava ističe da se, prilikom izdavanja fiskalnog računa „Promet-Refundacija“ i „Avans-Refundacija“, broj ličnog identifikacionog dokumenta zahtijeva na osnovu člana 5. stav (2) tačka 18. Zakona o fiskalizaciji i člana 3. stav (4) Pravilnika o fiskalnom računu. Zbog navedenog, Uprava smatra da pobijano Rješenje nije zasnovano na zakonu jer je Zakon o fiskalizaciji, u postupku izdavanja fiskalnog računa „Promet-Refundacija“ i „Avans-Refundacija“, decidno propisao obavezu pozivanja na broj drugog fiskalnog računa odnosno drugog relevantnog dokumenta, ukoliko postoji potreba. S tim u vezi, Uprava smatra da ne postoje smetnje da, kada su fizičke osobe u pitanju, relevantni dokument bude lična karta, odnosno broj lične karte kupca, prevashodno zato što se ne zahtijeva predaja niti predočenje ličnog identifikacionog dokumenta prodavcu, već saopštavanje broja ličnog identifikacionog dokumenta (lična karta, pasoš i sl.) kako bi se isti upisao u fiskalni račun u svrhu dokazivanja činjenice izvršene refundacije novčanih sredstava.

Uprava navodi da u konkretnom slučaju ne postupa samoinicijativno, već isključivo u skladu sa odredbama Zakona o fiskalizaciji i Pravilnikom o fiskalnom računu, te smatra da se eventualni rad Uprave treba osporavati putem apelacije nadležnom ustavnom sudu koji će odlučiti o ustavnosti i zakonitosti navedenih propisa. Zabrana obavljanja određenih službenih radnji državnih organa bez prethodne izmjene propisa kojima su te radnje predviđene je nesvrshodna upravna mjera, bez odgovarajućeg pravnog osnova u Ustavu Bosne i Hercegovine i Republike Srpske, iz razloga što se rješenjem upravnog organa ne mogu osporavati, odnosno ukidati zakonske i podzakonske opšte norme.

Nadalje, Uprava smatra da nije tačan navod da ista u datim situacijama postupa suprotno Zakonu o fiskalizaciji budući da se broj identifikacionog dokumenta i traži na osnovu Zakona o fiskalizaciji i Pravilnika o fiskalnom računu.

U žalbi se dalje navodi da se na osnovu broja lične karte ne mogu utvrditi drugi lični podaci o fizičkoj osobi (jedinstveni matični broj, datum rođenja, pol, mjesto prebivališta i dr.), broj lične karte se ne može smatrati ličnim podatkom, već se radi o serijskom broju dokumenta koji se automatski kreira prilikom izdavanja ovog dokumenta od strane nadležnog organa i koji je u tom smislu promjenjiv a ne trajan i koji definitivno nije identifikacionog karaktera u odnosu na lice kome je dokument izdat. Broj lične karte se kao takav ne može ni na koji način zloupotrijebiti niti predstavlja bilo kakvu vrstu identifikacije nekog lica jer nije identifikacioni dokument već samo serijski broj identifikacionog dokumenta, pri čemu se u ovom slučaju podaci ne koriste izvan svrhe u koju se prikupljaju.

Uprava ističe da treba imati u vidu i cilj navedene odredbe Zakona o fiskalizaciji, odnosno Pravilnika o fiskalnom računu, a to je sprečavanje zloupotreba od strane obveznika fiskalizacije koji je u mogućnosti da fiskalni račun nakon njegovog izdavanja samoinicijativno poništi i na taj način umanja svoj prihod na štetu javnih prihoda.

Kako dalje navodi, čak i da se radi o ličnom podatku, u predmetnom slučaju treba uzeti u obzir činjenicu da se radi o obradi ličnih podataka u skladu sa zakonom i da je obrada neophodna da bi se ispunile nadležnosti utvrđene Zakonom o fiskalizaciji (član 6. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka), te da je obrada ličnih podataka potrebna za ispunjenje zadatka koji se izvršava u javnom interesu (član 6. tačka d) Zakona o zaštiti ličnih podataka). Predmetni podaci se unose u fiskalni sistem, kojim podacima ne raspolaže obveznik fiskalizacije već Uprava, koja ima uvedene najviše standarde sigurnosti i zaštite podataka. Svi podaci u sistemu za fiskalizaciju imaju oznaku poreske tajne i mogu se koristiti samo u skladu sa Zakonom o fiskalizaciji isključivo u svrhu u koju su prikupljeni. Ti podaci imaju za cilj prikazivanje stvarnog prometa, sprječavanje utaje i plaćanje stvarnog iznosa poreza. Prikazivanje stvarnog prometa, pored direktnih poreza, direktno utiče na stvarno prikazivanje i plaćanje i indirektnih poreza. Uprava tvrdi da uskraćivanjem vršenja predmetnih funkcija poreskim upravama onemogućava se, ili u najmanju ruku, otežava rad poreskih uprava koje imaju jednu od najvažnijih funkcija, a to je osiguranje sredstava za funkcionisanje cijelog sistema na svim nivoima uključujući i donosioca pobijanog Rješenja.

Uprava traži da direktor Agencije kao drugostepeni organ, a imajući u vidu prethodno navedeno, poništi pobijano Rješenje postupajućeg inspektora.

Žalba nije osnovana.

Pobijanim Rješenjem prvostepeni organ je utvrdio da Uprava, putem obveznika fiskalizacije (prodavaca), prikuplja broj identifikacionog dokumenta od kupaca prilikom refundacije novčanih sredstava, radi upisa istog na fiskalni račun „Promet – Refundacija“ i „Avans – Refundacija“, što je suprotno odredbama Zakona o fiskalizaciji. Takvom obradom je došlo do povrede principa pravičnosti i zakonitosti iz člana 4. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ br. 49/06, 76/11 i 89/11) (u daljem tekstu: Zakon). S tim u vezi, naložena je upravna mjera kojom se Upravi zabranjuje da od obveznika fiskalizacije zahtijeva da prilikom izdavanja fiskalnog računa „Promet - Refundacija“ i „Avans – Refundacija“, od kupaca zahtijeva broj identifikacionog dokumenta i isti upisuju u fiskalni račun.

Dalje obrazloženje ovog Rješenja se iznosi prema relevantnosti žalbenih navoda.

Neosnovani su žalbeni navodi da se rad Uprave treba osporavati putem apelacije nadležnom ustavnom sudu koji će odlučiti o ustavnosti i zakonitosti navedenih propisa, te da je zabrana obavljanja određenih službenih radnji državnih organa nesvršishodna upravna mjera bez prethodne izmjene propisa kojima su te radnje predviđene, bez odgovarajućeg pravnog osnova u Ustavu Bosne i Hercegovine i Republike Srpske, iz razloga što se rješenjem upravnog organa ne mogu osporavati, odnosno ukidati zakonske i podzakonske opšte norme.

Shodno odredbi člana 1. Zakona osnovni cilj Zakona je da se svim licima na teritoriji Bosne i Hercegovine, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na privatnost i zaštitu podataka u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose. U članu 2. Zakona je definisan obim primjene na način da se

Zakon primjenjuje na lične podatke koje obrađuju svi javni organi, fizička i pravna lica, osim ako drugi zakon ne nalaže drugačije.

Zakonom je osnovana Agencija i shodno članu 35. Zakona, Agencija je samostalna upravna organizacija osnovana da bi se obezbijedila zaštita ličnih podataka. Agencija djeluje potpuno nezavisno u izvršenju dužnosti koje su joj povjerene.

Nadležnosti i ovlaštenja Agencije su jasno definisani članom 40. Zakona. Između ostalog, Agencija je nadležna za „*nadgledanje sprovođenja odredaba ovog Zakona i drugih zakona o obradi ličnih podataka;*“ te je ovlaštena da „*putem inspekcije nadzire da li se ispunjavaju obaveze propisane ovim Zakonom; prima primjedbe i prigovore građana koji se odnose na kršenje ovog Zakona*“. Također, Agencija je ovlaštena da „*nalaže da se blokiraju, brišu ili unište podaci, privremeno ili trajno zabrani obrada, upozorava ili opominje kontrolora*“.

Iz naprijed navedenog jasno proizilazi da je pitanje zaštite prava na privatnost i obrade ličnih podataka regulisano Zakonom, koji se primjenjuje na svim nivoima vlasti u Bosni i Hercegovini, a Agencija je nadzorni organ koji vrši kontrolu obrade ličnih podataka i u okviru postupaka koje provodi u skladu sa svojim nadležnostima izriče odgovarajuće upravne mjere.

U konkretnom postupku koji je pokrenut protiv Uprave, a prema prijavama fiskalnih obveznika i kupaca, vršena je ocjena zakonitosti obrade ličnih podataka kupaca, konkretno broja identifikacionog dokumenta kupaca prilikom refundacije novčanih sredstava u odnosu na Zakon o fiskalizaciji kao relevantan u ovoj pravnoj stvari. Predmet prvostepenog postupka nije ocjena ustavnosti Zakona o fiskalizaciji, već ocjena zakonitosti obrade ličnih podataka kupaca u odnosu na Zakonom o fiskalizaciji.

Dakle, u okviru propisanih nadležnosti i ovlaštenja proveden je upravni postupak u kojem je pravilno utvrđeno činjenično stanje, što nije osporeno ni od strane Uprave, te doneseno pobijano Rješenje kojim je Upravi naložena odgovarajuća upravna mjera zabrane.

Osim toga, ocjena ustavnosti konkretnog zakona pred ustavnim sudom može se vršiti ukoliko taj zakon sadrži spornu normu koja je suprotna ustavu prema shvatanju apelanta. Ovdje to nije slučaj, jer Zakon o fiskalizaciji ne propisuje obradu ličnih podataka kupaca, već se radi o pogrešnom tumačenju Uprave.

Slijedom navedenog, evidentno je da su navodi Uprave u vezi eventualnog osporavanje rada iste podnošenjem apelacije nadležnom ustavnom sudu neosnovani imajući u vidu nadležnosti Agencije.

Uprava u žalbi osporava broj lične karte kao lični podatak navodeći da se radi o serijskom broju koji se automatski kreira prilikom izdavanja, da je promjenjiv a ne trajan i da nije identifikacionog karaktera u odnosu na osobu kojoj je izdat.

Iako su u pobijanom Rješenju navedene Zakonom propisane definicije pojma lični podatak, nosilac podataka i obrada ličnih podataka, zbog boljeg razumijevanja ovih pojmova uputno ih je još jednom istaći.

„Lični podaci znače bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice koje je identifikovano ili se može utvrditi identitet lica“.

„Nosilac podataka je fizičko lice čiji se identitet može ustanoviti ili identifikovati, neposredno ili posredno, naročito na osnovu jedinstvenog matičnog broja te jednog ili više faktora karakterističnih za fizički, fiziološki, mentalni, ekonomski, kulturni ili socijalni identitet tog lica“.

„Obrada ličnih podataka podrazumijeva bilo koju radnju ili skup radnji koje se vrše nad podacima, bilo da je automatska ili ne, a posebno prikupljanje, unos, organizovanje, pohranjivanje, prerađivanje ili izmjenu, uzimanje, savjetovanje, korištenje, otkrivanje prenosom, širenje ili na drugi način omogućavanje pristupa podacima, svrstavanje ili kombinovanje, blokiranje, brisanje ili uništavanje“.

U smislu navedenih zakonskih definicija, lični podatak je bilo koja informacija na osnovu koje se, posredno ili neposredno, može identifikovati konkretno lice ili utvrditi identitet tog lica. Zakon nije propisao katalog ličnih podataka niti je to moguće propisati zbog različitih životnih situacija u kojim se pojedinac može identifikovati, a da se pri tome ne ograniči njegovo pravo na privatnost i obradu ličnih podataka.

Kada je u pitanju broj lične karte ili drugog identifikacionog dokumenta, nesporno je da se na osnovu istog može utvrditi identitet vlasnika tog dokumenta. Pristupanjem određenim zbirkama ličnih podataka ili bazama podataka na osnovu broja dokumenta može se utvrditi identitet kao i veći broj drugih podataka nosioca tog dokumenta. Dakle, identitet se može utvrditi na posredan način, pa stoga broj lične karte, pasoša, vozačke dozvole itd., predstavlja lični podatak.

Apsurdna je primjedba Uprave da se broj dokumenta ne može smatrati ličnim podatkom jer se kreira automatski prilikom izdavanja i da je promjenjiv a ne trajan. Naime, automatski se kreiraju i drugi identifikatori koji predstavljaju lični podatak kao što je jedinstveni matični broj, poreski broj fizičkih lica itd.

Promjenjivost ne definiše određene informacije ličnim podatkom, već činjenica da se na osnovu istih može utvrditi identitet određenog lica. Broj identifikacionog dokumenta jeste lični podatak i sa prestankom važenja aktuelnog dokumenta taj broj ne prestaje biti lični podatak. U službenim zbirkama ličnih podataka i dalje postoji taj broj kao takav i na osnovu istog se može utvrditi identitet lica. Osim toga, postoji neograničen broj informacija koje nisu trajnog karaktera a ipak predstavljaju lične podatke kao što je adresa stanovanja, broj telefona, starosna dob, zdravstveno stanje, bračno stanje, kažnjivost, članstvo u sindikatu ili političkoj partiji i brojni drugi podaci. Ipak, nosioci tih podataka uživaju zaštitu prava na privatnost i obradu istih.

Neosnovani su navodi iz žalbe da Uprava ne postupa samoinicijativno, već isključivo u skladu sa odredbama Zakona o fiskalizaciji i Pravilnikom o fiskalnom računu, ističući da se prilikom izdavanja fiskalnog računa „Promet-Refundacija“ i „Avans-Refundacija“, broj ličnog identifikacionog dokumenta zahtijeva na osnovu člana 5. stav (2) tačka 18. Zakona o fiskalizaciji i člana 3. stav (4) Pravilnika o fiskalnom računu.

Upravo u konkretnom slučaju Uprava postupa samoinicijativno budući da navedene odredbe Zakona o fiskalizaciji i Pravilnika i fiskalnim računima ne predstavljaju pravni osnov obrade broja identifikacionog dokumenta kupaca, što je Prvostepeni organ pravilno utvrdio.

Naime, član 5. stav (1) Zakona o fiskalizaciji propisuje: „Fiskalni račun je fiskalni dokument kojim se potvrđuje da je pojedinačno ostvaredi promet, uključujući i primljeni avans za budući

promet, evidentiran u elektronskom fiskalnom uređaju.“ U stavu (2) istog člana je propisan obavezan sadržaj fiskalnog računa, a kako je pravilno zaključeno u pobijanom Rješenju „ne praveći razliku između prvobitno izdatog fiskalnog računa i fiskalnog računa sačinjenog prilikom refundacije.“

Član 5. stav (2) tačka 18) Zakona o fiskalizaciji, za koju odredbu Uprava tvrdi da predstavlja pravni osnov prikupljanja i obrade broja identifikacionog dokumenta kupca, propisuje da je jedan od elemenata fiskalnog računa „**poziv na broj drugog fiskalnog računa, odnosno drugog relevantnog dokumenta, ukoliko postoji potreba**“.

Shodno navedenoj odredbi, fiskalni račun koji se izdaje prilikom refundacije novčanih sredstava sadrži poziv na broj drugog fiskalnog računa, što bi u slučaju refundacije trebao da bude prvobitno izdati fiskalni račun, te eventualno drugi relevantan dokument od značaja za reklamaciju robe ili usluge u pogledu njene vrijednosti, vrste, datuma prodaje i slično, a ne broj ličnog identifikacionog dokumenta. Međutim, broj identifikacionog dokumenta kupca nikako ne može biti sadržan u fiskalnom računu na osnovu naprijed navedene odredbe jer takva obrada ličnih podataka nije ni propisana ovom odredbom. U tom kontekstu, Prvostepeni organ je pravilno izveo zaključak da „*Dakle, broj identifikacionog dokumenta nije fiskalni račun niti se može prihvatiti kao drugi relevantan dokument, jer kao takav nije jasno i precizno definisan. Pod drugim relevantnim dokumentom se može smatrati jedino drugi finansijski dokumenat relevantan za konkretnu situaciju. Osim toga, upisivanje broja identifikacionog dokumenta kupca na fiskalni račun nije od značaja za ostvarivanje refundacije novčanih sredstava niti može imati uticaja na taj postupak, pa je i obrada ovog ličnog podatka ne samo nezakonita već i nesvrshodna.*“

Krajnji kupci ne mogu snositi teret niti biti ograničeni u svojim pravima zbog mogućih malverzacija fiskalnih obveznika u pogledu evidentiranja prometa robe i usluga niti je obaveza kupaca da saopštavaju broj svog identifikacionog dokumenta fiskalnom obvezniku kako bi Uprava mogla vršiti određeni pritisak na njih. Takav zaključak je izveden iz navoda Uprave da kupci nisu dužni dati na uvid svoj lični dokument fiskalnom obvezniku, već mogu i sami saopštiti taj podatak, što nesporno dovodi do mogućnosti saopštavanja netačnog broja identifikacionog dokumenta fiskalnom obvezniku. S druge strane, upitna bi bila zakonitost dalje obrade ličnih podataka kupaca prilikom kontrole rada fiskalnih obveznika imajući u vidu da Uprava ima neposredan pristup evidencijama Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine i eventualnu mogućnost ostvarivanja pristupa tim evidencijama u svrhu pribavljanja podataka kupaca.

Pravilnik o fiskalnom računu ne može predstavljati pravni osnov za obradu broja identifikacionog dokumenta u fiskalnom računu jer se radi o aktu niže pravne snage u hijerarhijskoj ljestvici pravnih akata. Dakle, radi se o provedbenom aktu Zakona o fiskalizaciji i njime se ne mogu propisati strožiji uslovi ili veći teret za kupce i/ili fiskalne obveznike prilikom refundacije novčanih sredstava od onih koji su već propisani Zakonom o fiskalizaciji, a što je pojašnjeno u pobijanom Rješenju.

Iz naprijed navedenih razloga, neosnovan je stav Uprave da ne postoje smetnje da se u fiskalni račun upisuje broj identifikacionog dokumenta kupca u fiskalni račun u svrhu dokazivanja činjenice izvršene refundacije novčanih sredstava.

Također su neosnovani navodi Uprave da, čak i da se radi o ličnom podatku u predmetnom slučaju, radi se o obradi ličnih podataka u skladu sa zakonom i da je obrada neophodna da bi se ispunile nadležnosti utvrđene Zakonom o fiskalizaciji (član 6. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka), te je obrada ličnih podataka potrebna za ispunjenje zadatka koji se izvršava u javnom interesu (član 6. tačka d) Zakona o zaštiti ličnih podataka).

Donošenje zakona u različitim oblastima, osnivanje institucija i organa uprave, kao i njihov rad je u javnom interesu. Ono što je karakteristika organa iz javnog sektora je da su nadležnosti i ovlaštenja istih utvrđeni relevantnim zakonima, što ne ostavlja mogućnosti za proizvoljnost. To se odnosi i na upravu koja je osnovana Zakonom o poreskoj upravi Republike Srpske, te su njene nadležnosti utvrđene relevantnim zakonima, između ostalog i Zakonom o fiskalizaciji.

Općenito, princip neophodnosti podrazumijeva obradu ličnih podataka u mjeri i obimu koja je propisana relevantnim zakonom, u suprotnom se podaci imaju obrađivati u najmanjoj mogućoj mjeri i obimu da bi se ostvarila zakonita svrha takve obrade. Međutim, Zakon o fiskalizaciji je jasno propisao sadržaj fiskalnog računa čiji sastavni dio nije broj identifikacionog dokumenta kupaca. Obzirom da je već je naprijed pojašnjeno da obrada upisivanjem broja identifikacionog dokumenta prilikom refundacije novčanih sredstava u fiskalni račun nije zakonita, te se u ovom dijelu obrazloženje neće ponavljati.

Da prikupljanje broja identifikacionog dokumenta kupaca nije neophodno niti u javnom interesu ukazuje i činjenica da takva obrada ličnih podataka nije propisana relevantnim zakonima u ovoj oblasti ni u entitetu Federaciji Bosne i Hercegovine ni Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, kao ni u zemljama okruženja među kojima su Republika Srbija i članica Evropske unije Republika Hrvatska.

Slijedom navedenog, neosnovan i paušalan je argument Uprave da svi podaci u sistemu za fiskalizaciju imaju oznaku poreske tajne i mogu se koristiti samo u skladu sa Zakonom o fiskalizaciji isključivo u svrhu u koju su prikupljeni, te da ti podaci imaju za cilj prikazivanje stvarnog prometa, sprječavanje utaje i plaćanje stvarnog iznosa poreza. Uprava tvrdi da se predmetni podaci unose u fiskalni sistem, kojim podacima ne raspolaže obveznik fiskalizacije već Uprava, koja ima uvedene najviše standarde sigurnosti i zaštite podataka.

Navedena pitanja nisu bila predmet rješavanja Prvostepenog organa već isključivo zakonitost obrade broja identifikacionog dokumenta kupaca. Međutim, neprihvatljiv je stav Uprave da se nezakonita obrada ličnih podataka može pravdati poreskom tajnom i činjenicom da na takav način prikupljenim podacima raspolaže Uprava a ne fiskalni obveznik. Tim više što Uprava kao javni organ mora da djeluje u skladu sa svojim nadležnostima i u granicama datih ovlaštenja.

Uvođenje najviših standarda sigurnosti i zaštite podataka od strane Uprave je pohvalno, ali je to svakako obaveza propisana Zakonom kako bi se preduzele odgovarajuće mjere protiv neovlaštenog ili slučajnog pristupa ličnim podacima, mijenjanja, uništavanja ili gubitka podataka, neovlaštenog prenosa, drugih oblika nezakonite obrade podataka, kao i zloupotrebe ličnih podataka.

Pobijanim Rješenjem nije onemogućeno niti zabranjeno Upravi da izvršava svoje funkcije u smislu vršenja kontrole rada fiskalnih obveznika, nego da te funkcije izvršava u skladu sa Zakonom o fiskalizaciji na koji način će biti ispoštovan i princip pravičnosti i zakonitosti iz člana 4. stav (1) tačka a) Zakona.

Navodi Uprave u vezi otežavanja rada poreskim upravama u pogledu osiguranja sredstava za funkcionisanje cijelog sistema, kao i drugi navodi istaknuti u žalbi su irelevantni za ocjenu zakonitosti pobijanog Rješenja.

Iz naprijed navedenog nedvosmisleno proizilazi da je Prvostepeni organ pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, na osnovu kojeg je uz pravilnu primjenu relevantnog materijalnog prava, donio pravilno i zakonito Rješenje, usljed čega je žalbu valjalo odbiti kao neosnovanu.

Na osnovu utvrđenog, shodno članu 228. stav (1) Zakona o upravnom postupku, a u skladu sa članom 20. Pravilnika o inspekcijском nadzoru u oblasti zaštite ličnih podataka, riješeno je kao u dispozitivu ovog Rješenja.

Pravna pouka: Protiv ovog Rješenja nije dopuštena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor pred Sudom Bosne i Hercegovine u roku od 60 dana od dana dostavljanja Rješenja

DIREKTOR

Dr. Dragoljub Reljić

Dostaviti:

- Poreska uprava Republike Srpske
Trg Republike Srpske br. 8
78 000 Banjaluka
- spis predmeta broj: UP1 03-1-37-2-477/24
- spis predmeta